O. G.

Iðrunar Spegill

Holum 1775

× Einn Lijtill

JDRUNAR Spegill,

Edur

Tvenar Sio Andlegar

Saungvijsur,

Um eins Syndara

Yfirboot og Umvendan,

J Fyrstu samannteknar

af Sira

Sigvarde Lyche,

Sooknar-Preste i Siaa-Lande,

En nu ur Donsku a Jslendsku wtlagdar.

Selst 4. Fiskum.

Prycktur a Hoolum i Hialltadal,
Af Petre Joons Syne, 1775.

Þessa 14 Yðrunar Psalma hefe eg athugasamlega yfirlesed og funded þaa so vel ordta ad eg helld þaa verduga þeir sieu Christendoom-enum til Nytsemdar, a Pryck wt-ganga laatner.

Skaalhollte, D. 8. Februarij. 1774.

Finnur Joons Son.

Hiartkiærer Lands-Meñ og Nabúareñar Sam-Arfar i Christo JEsu vorum Frelsara og HErra!

Smacked þier og siaed, hvorsu DRottenñ hañ er liwfur, og hversu sæll ad saa er, sin aa hañ treister, Ps. 34. Og vel veit eg ad marger af ydur hafa miklu fyrr þetta smackad og sied, eñ eg hafde þar Vit aa, edur kuñe þar af ad seigia; Og mier er Þörf ad aavarpast af ydur til soddañ Smecks og Sionar: Eñ af þvi eg fell i stærstu Forundran, þaa eg skoda i eigeñ Barm

ad mier hinum allra stærsta Syn-
dara skule slijkur Smeckur Guds
sætustu Nædar, hafa ad Muñe
b:rest; Og þad mier hinum O-
tijma bærasta Burde sie ei einasta
sijndur, helldur frij-opnadur Br-
nñur Myskunarennar. Þess veg-
na knijr Hiartans Feigeñlegleike
og Brooderlegur Kiærleike mig
til enn aptur ad ævarpa ydur:
Smacked med mier hvørsu Sæt-
leike DRottens Nædar er Out-
seiganlegur! Siæed: Hvilijkann
Myskunar Rijkdoom DRottenn
hefur sijnt mier, svijvirdelegasta
Þræle sijnum. Eg ævarpa ydur
en eitt sinn, aller þier sem Otteft
Gud med Davids Ordum, Ps.66.
v. 16. Komed hingad heyred til,
eg vil framtelia hvad hann hefur
giørt vid mijna Saalu, etc. Eg

anvarpa ydur lokſins (Ef nockrer finnaſt meiga) mijner ſamlijku Brædur og Syſtur, ſtoor Syndararner, hverſu miked Synda Erfide ſem þier drijged og hvad Obærelegum Glæpa-Þwnga, ſem þier þiader og þiadar erud, komid, komid og aſamt mier drecked, af mier og ydur frij-opnada frij-opna Hiælpræedes Brunne. Eg voga jafnvel ad Ved-ſetia Saal mijna, þadañ verdur eingeñ ſar rekenn, ſem af fullre Alvoru þangad gyrneſt og kieppeſt ad koma, med hiartanlegre Epterlangan, hvørſu veikur ſem hann er, og hvad hætt ſem hann er komeñ: Og ſie ſa nockur er ei veit Veigeñ, vil eg leitaſt vid ad ſijna þañ Leidar-Vijſer, ſem mier hefur giefeñ vered: Hver, hid allra einfalldlegaſta,

og epter mijnu Faafrœde i epterfylgiande samfôstum Ordum hier med ydar Kiærleika fyrir Siooner kiemur. Hier hiaa sie ydur vitanlegt, ad þesser Ydrunar Psalmar 14. Ad Tôlu Ordter i fyrstu (sem ad framann siaa maa) i Dônsku Maale, eru ecke aller af mier wtlagder, þvi saa añar i Tôlunne, er aa Islendsku suweñ af Mr. Joone Thorlaakssyne Formanne miinum, i mier nu til-trwudum Sooknum: Hvør einneñ þañ Siøunda wtlagt hafde, þaa hañ i Fraa-Veru miñe saa nefnda Psalma i Kverum mijnum. Eñ med þvi Laged aa hañs þeim Siøunda var vandt (ad mier þotte) Fyrir Almenning, lagde eg añañ til; Læt þo hinn med fylgia til Yfirsionar, þookneſt Book-Pryckeriesins Forstands-

standara (*) Hann asamt inset-ia: Edur falle hann betur i Gied eñ sa fyrre. Psalmureñ þotte mier so goodur, ad ei siijndest Þorf hønum uñ ad breita. Meige eg nu nockurs bidia; Þa giefe þad Riijkdoomur Gudlegrar Naadar, ad þetta litla Myrru blandada Umsal, mætte verda hid forkostulegasta og ysirfliotanlegasta Balsam a ydar Høfdum, er reñe nidr uñ giørvallañ ydar Skrwda, sem

(*) Utlegging Mr. Joons a þeim Siøunda Psalme er so laungt fra ád Editor þessa Kvers vilie under Stool stynga, adhañ miklu framar munde kosed hafa fleira þesskyns wtkoma mætte til Almeñings Gagnsemdar, fra honum, er i fleiru enn þessu siint hefur, hvijlykt Pund honum er til trwad.

andlegra Kieñe-Maña, so ad Høf-ud-Hyrder Salnaña luckte þar af hinn sætasta Ilm, kisse ydur Ast-ar Kosse, og liise yfir ydr þrefalldre Jacobs Blessan; Tiimanlegre andlegre og eilijfre. Þess oskar og skal oska af Hiarta

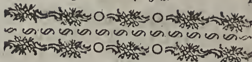
Y D A R

Hvijtadal, I Dala-Siislu: A Michaels Messu. 1774.

Onijtaste þo Hug-heill Sampioon i D Rottne.

Olafur Gisla Son.

I. Psalmur.

Um̃ Orkuleyse eins Syndara til þess ad ydrast og giora Yfirboot, hvar med fylger Syndarans alvarleg Bæn til Guds, um̃ Naad til þess ad giora sanna Ydran.

Ton, Hiartad Þankar Hugur Sinñ.

O! Mig under Synder seilldan̄, sied giet eg nu eckert Raad, Hiartad merst enn mæder hrelldan̄, Mis-Traust ed um̃ HErrans Naad, sakfeller mig Samvitskan̄, seigande upp Domen̄ þan̄, Myskun DRottens ad eg

eige, upp fra þessum sæe Deige.

Veit eg heiter Guds Ord goda, Glæpa-Meñum HErrans Rad, Tær Ydrunar eff fram̃ biooda, og sitt kieppast betra Rad; Eñ eg hefe eckert Megn, Illgiørdum ad standa i gegn, Nædar Stool so nælgast meige, Nad-þyrstur a Hiælpar Deige.

Ofur mikell minn er Kraptur, Misgiørd fremia a Villu-Stig, enn til þess ad ydrast aptur, Orkuvana finn eg mig; Nædar Verk slijkt viñur hrein, volldug DRottens Hønd allein, legge hun mier Lidsemd ecke, losast giet eg sijst vid Hrecke.

Eg hef þvi verr giørt ad gæinga, Glæpa of-længt Veigeñ a, forþient Reide-Ressing strænga, ræckur Nædar Dyrum fra; Flatur

samt eg falla vil, Foota'hier, miñ
DRottenn, til, bidiande þig burt
ad venda, bitre Grimd og Naad
mier senda.

Gief mier Naad so liwfur lære,
Lifnadarens Endur-Boot, gief
þinn Ande Hiartad hræra, Hle-
cke Diøfuls sundur brioot, gief mi-
er Synd ad'græta fast, gief mier
riett ad uñvendast, gief mier alla
Glæpe ad deyda, gief mier Krapt
hiä vondu sneida.

Gief i JEsu Undum inne, At-
hvarf siñe eg hverja Tijd, gief mitt
Hiarta hafe i Miñe, hanns þad
bitra Dauda Strijd, gief ei hverfe
wr Huga hañ, Himna til þess lo-
ks i Rañ, leidir mig: Hvar Lof
skal giallda, Lambs hiä Stool
uñ Allder Allda.

2. Psalmur.

Um̃ þad, Hverſu Syndareñ aaminñer og upphvetur ſiealfañ ſig, ad giøra ſaña Ydran i Tijma.

Ton, Riis upp mijn Sæl og bregd nu Blunde.

VAkna mijn Sæl, og Værdum hafna, Voda i huga bweñ ſ i-er, vogar þu enn nu Synd ad ſafna, ſiæ hvad Eilijfdeñ nalæger, vakna og grunda vel þiñ Hag, hvør verda mune æ efſta Dag!

Ef ei i Tijma villt heim venda, og vid þinn Gud Forlijkun ſnæ, burt-ſkwfud muntu utann Enda, fræ Augſijn DRottens verda þæ; Hañs Reide ſo ei rañe þig, riettann Betrunar ſeta Stig.

Eñ nu Dyr Nædar opnar ſtanda, eñ er Koſtur æ Heilſubot, eñ nu vill Eyrad alltiheyranda, And-

varpe þijnn taka moot, ef þu Yðrunar fordast Freist, sær þu Guds Myskun reinda best.

Þess vegna, Saal mijn, far med Flijter, Fridarens klappa Dyr uppa, ad ei framboðna Naad Onijter, nu sem er Kostur eñ ad fa; Burt fra hier kasta Panka heim, þar sie noog Tijd ad snwa heim.

Hvad margur heft Ut-För illa, med Uggleysenn bakad sier? Er sodann Panka sig liet villa, Saalenn og Lijf þvi tapad er, ad i Glæpaña svæfdur Sid, sijdast hann skylde Heimenn vid.

Hvörsu gieck þeim sem ærnann Alldur, eñ nu kvadst munde lifad fa? J luckta Gröf hann lagdest kalldur, Lijfs Enda fyrr eñ mint-est a, þa fyrst Betrunar þeinkte

um̃ Slood, þegar Guds fyrir Domestoed.

Hverſu gieck þeim sem Pelle prijddur, i Prakt og Vellyst Lijf fram̃ droo, kaſeñ Audlegd og Skarte ſkrijddur, ſkwfadur vard fra Gude þe? ſiñ fyrr ei þeinkte Ender a, enn i Helvijte og Kvelum la.

Hveriu þær Joomfrur heimſkar ſættu, er hoͤfdu ei ſijn tendrad Blis? Brudgumans hardre Bræde mættu, bodinnar Nadar foru a mis; wtelucktar fra Sælu-Sal, ſatu i myrkvum Hrigdar-Dal.

Lat þier því, klæra Sal mijn, ſegia; ſanna Betrun ei undanndrag, þier leiſiſt ecki Tijd ad teigia, tak nu ad ydraſt ſtrax i Dag, maſke komandi Morgun-Stund, med ſier færi þinn effta Bluñd.

Ei-

Eilijfañ Pijnu Loga ad lijda, Lausn af Harmkvælum alldrei sia, ei ad lijta Guds Asian blijda, eingvum Svølunar Dropa naa, er þad Hiegomi? er þad Spil? Ydrunar Dags þvi hugsa til!

Fyrir hvad Saal mijn fieck þig lausa, Frelsare þinn? Sitt dyra Blood, sem hann a Krosse ut liet ausa: Ædst þad Guds Sonar Benia Flood, Uppvakning sie og bryste þier, þinne Betrun ad flijter hier.

Kom nu, vid JEsu fleig þier Fætur, Floode Taara þær vættu i, hañ þig ei fraa sier hrekiast lætur hiartgroeñ Myskun velldur þvi: Hañs Blood streimande Benia-Lind, Boot er vid þinne og allra Synd.

3. Ps.

3. Psalmur.

Eins Syndara sargrætelegt Klogu-Maal
yfir sialfum sier sokum drygdra Synda.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set.

O! Hversu skielfir minna, mig, morgu Synda Stærd Ogurlig, O! hvad mitt angrar Hiarta, ad Guds mijns Bodum gleymt hef eg, og geingid so a raungum Veg, Christnum er kann ei skarta.

O hversu hef eg illa breitt! Ad so skylldi i Synd fa leidt, Guds Ovin vesti taliñ, og vidbiodslega vœltann mig, vafinn i Blindni a Myrkra-Stig, HErrañs sem hiet utvalinn.

Eg ma jata i annañ Stad, eckert sparadi DRottiñ pad, einn

Fad-

Fadir orka kuñi, eñ þad var mier sem Apa-Spil, er forsmadi ad hreppa Skil, at Vijsdooms virdta Brunni.

Andi Guds tijdum hefr hrært, Hiartad, og þar um vel sannfært, rænglega riedi eg breita; Eckert mig gaf þvi øllu ad, sem einginn Hætta mundi þad, DRottinn til Reidi reita.

Opt nædi HErrañ hoota mier, Hegning, utañ eg siñti sier, took fyrir Vondsku Vara, DRottins ei akta Dom eg vañ, dæmdi mig vera Ohultann, Hiartad-Steini hardara.

Dauda, Eilijfd og Domiñ mier, dugdi eingiñ utlista hier, med Alud allra Handa, eg skeitti meir ei um þad neitt, Aẽfiuntijrid eñ heyrdi eitt, liek vid Lesti ad Vanda.

Dyr

Obrygdullt losa opt þvi vann,
Eydiñ skyldi vel hallda þañ, Raad
mitt betra og bæta; Svik eintom-
is þo syndi eg, so sem ådur å Gl-
æpa Veg, mz Syndum Gud nam
græta.

Samvitsku-Kvøl þo kiñi hier,
koma þvi vel fast iñ hiå mier, eiñi
Synd af ad lata, eg hlioop til ba-
ka aptur strax, i fyrra Sauriñ sa-
ma-Dags, hyrdulaus miøg ur
Mata.

Æ hvad segia eg å nu hier? ein-
giñ ad Synd kañ jafnast mier, mig
ålegg Urskurd stranga, medur for-
dæmdum hærsta hef, Helvijtis
Pijnu utann Ef, uñ Eilijfd for-
þient fånga.

Sijst mier hæfir sa Heiduriñ,
heita Sonur og Arfi þiñ, mz Bar-
na blijdum Skara, helldur blijfa
þol-

bølvadur sa, burtrekiñ þiñi Augsyn fra, i Bruna-Bælid fara.

Hvørt hef eg giort ad høndla riett, hyrdulaus þratt til Sijdu sett, Lausnarans dijrstañ Dreyra, og Giædsku forgleymt Fødursins, sa ei Adgaung til Himinsins, mier þvi vel hæsdi heyra.

Eñ þo bid eg þig ástkiær miñ, elskurijkasti Skaparinn, ei mig i Ognа Brædi, eptir Forþienan utrek þu, Augann Nadar til mijn snu, hept Dauda Doms Atkvædi.

Vijst hef eg forþient Fadir miñ, fra þier hraktur, i Gruñ sleiginn, Laun hreppa Lasta-Ædis; Heyrdu þo mijna miwka Boon, vid mig gack ei til Doms, þiñ Pioon, burtskwfa sijst i Brædi.

Sia! Lijkt sem Fangi ligg eg hier, lemiast af Otta Briooistid ser,

Hvad

Hvad notar þijnu Nafni, ad fordæmir þu aumann mig ? Eflaust þvi trwa vil um̃ þig, giefir kvitt Glæpa-Safnid.

Sian dijru Sanr þijns Sonar ca, so lat þier þad til Hiarta gan, fyrir mig fieck han̄ lijda, Pijnu, Spott, Eymd og allt annad, eg bid þess meigi niootaad, vidskiliast Vijtis Kvijda.

Af Hiarta gladur eg þvi er, Illskur mijnar sem stodu hier, hiaa Gudi hærst teiknadar, Blod JEsu fieck þær best afmaad, Broder ædsti med sinni Naad, ad nu hier i Ast sig ladar, Amen.

4. Psalmur.

Eins. ydrande. Syndara Angurs-full Skrifta-Maal fyrir Gudi, sem og audmiwk Boon um̃ Naad og Fyrirgief-

ning

ning hiaa honum.

Ton, Allt eins og Bloomstrid eina.

MItt Hiarta Hrædslann særir, Harm-full er Saalinn mijn, Fiolldi Synda mier færir, For-Smeck af Vijtis-Pijn, einga Roo eg kann finna, ækaft mig Samvitskann, klagar og giorir kinna, Kvala forskulldad Bann.

Samvitskañ kwgar, kvelur, kremmur og sviptir Proott, Lesti liootá upptelur, lijkt um̃ Daga sim̃ Nott, Augunum Otæpt sijnir, allmargann Synda-Blett, nækvæmt tiarir og tijnir, hvad taka æ i minn Riett.

Samvitskann sofnar ecki, saart klagar Gudi hiaa, um̃vitnar alla Hrecki, og Doomiñ leggur æ, Hun segir riett med Rokum, reikniñ eg tapadur, um̃ Eilijfd af þeim Sokum,

um, og burtu skwfadur.

Eckert eg Ord kann hneigia, at mot so hørdum Doom, heyrandi þvi mæ þeigia, vid þeim Afeliis Room, vitandi vijst med Sanni, Verka-Laun Syndum mijn, makleg, ad Kvaler kanni, kastist i Hellar-Pijn.

Med frijum og frialsum Vilia, framid Steor-Glæpi hef, sijst villdi vid þa skilia, veit eg þvi utann Ef, Sannleiks ad Doomi difra, DRottins minn Riettur er, ei sia Guds Asiann hijra, endalausar Tijder.

J Vijl skal ei samt falla, edur Von kasta fra, helldur kveina og kalla, knija med Ydran a, Guds Nadar-Dyr græntandi, glegglega iata hier, ad Syndum samjafnandi, sie einginn fæddur mier.

J Vel-

J Vellyst hef eg vaſad, vafid i Otugt mig, ſwijkiandi, framſws flaſad, framid Verk hæduglig, Holldſins Oſæt, Ofdryckiu, Okur, Fegyrnd og Ræn, Prættan, Agg, Sundurþyckiu, Pioſnad, Nijd, Lijgi, Smæn.

Forherdt eg hef mitt Hiarta, og hafid DRottni moot, Englana burtſælt biarta, beſt ſem miñ geymdu Foot, Vilie minn var mieg traudr, vonda Hollds fordaſt Lyſt, Hialpræđis ædſti Audur, alldrei mier giediadiſt.

Eg læſti Eyruñ bædi, eitt Guds Ord fann ei Stad, Nædiñ þo næræg ſtædi, ney æ vid henni kvad, ſann-nefndur Synda-Dæri, ſijſt ſkeitti HErrans Doom, eingu Ydrunar-Tæri, Augunn midludu toom.

Ecki

Ecki neitt akta nædi, um̃ Slög Samvitsku mijn, opt med æsettu Rædi, æjook eg hennar Pijn, mitt ædsta Eptirlæti, Illgiörd ad fremia var, Spottara Sess og Sæti, sinnandi allshugar.

Gis og Spott giora nædi, Guds Ordi tijdum ad, Prestana hafdi ad Hædi, hijrt sem mier kiendu þad, Skipunum HErrans hærsta, hafnadi eg Vidbiood med, i Forakti freku nærsta, fram̃ hiaa þeim gænga ried.

Asteiting eg hef tijdum, med illum Hneirlis-Stein, æ Heimsins Vegi vijdum, viñа so kyñi Mein, Einfölldum fyrir Fætur, til Falls nidur kastad; Hver þar ei gaf ad Glætur, i Gyldru Synda trad.

Vid Eckiur eg hef framid, Ofrijki gudhræddar, einninn mig æ þad

Þad tamid, ad græta Sorg-mæddar, Þurfamønnum sijst sinti, sijnum þa fyrrti Riett, Audugra Gæfann giñti, gleymdist Bodord tilsett.
J einu Ordi ad segia; Eingva Synd veit eg þa, er sig ried ei til hneigia, Jllskurijk Lund mier hiæ, allra mest mæ þo klaga, mijn var so Lundinn treg, einginn mig dugdi draga, af diñum Synda Veg.
Maklega eg þvi mætti, med heim einn teliast hann, sem utilokast ætti, af DRottins Nadar Rañ; Efasemd ei ad helldur, aptra skal Synda-Prioot, flijta vil Ferdum hrelldur, ad Fund þess mier vann Boot.
Sijdla i Synda Gaungu, siñti eg uñ Nadar Dyr, Gud hefdi lioost so laungu, loka kuñad þeim fyr,

enn med þui opnar standa, eg vil til þeirra gꝏ, hroopa af hrelldum Anda, og hradt þær klappa ꝏ.

Eg veit Gud eingum neyta, Dꝏota Manni kann, er Nꝏdar nꝏir leita, neydstaddur beidast vann, Myskunar Melans eina; Med þvi hann sialfur þad, bijdur, kalla og kveina, koma til sijn i Stad.

Syndum eg Þwnga þiꝏda, þrꝏ-hroopar IEsus ꝏ, ad nijtra leiti Nꝏda, noog sie Kvittun ad fꝏ, til sijn greidt skipar gꝏnga, giefist þar Myskuninn, Fognud þeir skuli fꝏnga, sem folnar eckert Siñ.

Laat bijda, so hann segir, Syndarans Gialldid mꝏ, vera stoort, vil eg eigi, vesælann i Grunn slꝏ, nær sem giorir hann grꝏta, Glæpi og snwa sier, byriar Illu aflꝏta,

ødlast skal Nåd hian mier.

Giæd skann Guddomsins hær-
sta, gnæfir langt Synda-Stærd,
stærstu Illvirkium stærsta, stijlar
Nåd verdi tærd, Illgiørd þo yfir-
taki, øll Pund Skullda-Pioons
tiaad, særi og þungt ad þiaki, þus-
undføld er Guds Nåd.

Hvern sijn flatann ad Fotum, fr-
amkropinn lijtr hier, af Hiartans inn-
stu Rootum, audmiwkann bidia si-
er, Vægdar a Straffe strijdu strax
kvittar Gialldid vid, upphefur hr-
adt med Blijdu, Heliardoms A-
fellid.

Loford hanns ann alls Efa, upp-
an eg treysta vil, þad mier vijst mu-
ni giefa, Misgiørdir af Nåd til,
Sannleiks so Munnur mælir, Ma-
dur hver komast vann, a JEsu
Fund: Þann sælir, Fiandi eing-

inn þadann.

Christs Blood vil eg framwijsa, Velldis-Stool Guds fyrer, eiñiñ þar ysirlijsa, ei Synd tilreiknist mier, Riettlæti og Reidiñ megna, ressa ei framar hoot, Saar JEsu Saal mijn þvegna, fier veit Meinanna Boot, Amen.

5. Psalmur.

Uñ sama Efni og sa nærst fyrirfarandi.

Ton, Konung David sem kiendi.

UMñ Heiminn harla margir, af Hreckium kvola sig, eingver eru so argir, ad Synd jafnist vid mig, Gløtunar gieck eg Stig, hyrdulaus Dag fra Degi, datt mier i Hug alldrege, Yfirboot alvarlig.

Siafar-Diwps Sandi meiri, Synd kannsreiknast hia mier, Ill-

giørd-

giørdir eirnin fleiri, enn Vatna-Droparner, Stiarnanna Hoopur hier, Otelianlegur ecki, ad Mergd jafnast vid Hrecki, nær ORottin dæma fer.

Hvert Ar, hver Dag-Stund eina, Hiervistar længa Tijd, Rijm-Book mijn giørir greina, giørdi eg fyrr og sijd, adhafast allskyns Nijd, Lijkamans Limir allir, lijast taka giørvallir, af Synda Horku-Hrijd.

J Hiarta Hug og Sinni, hefi eg Ofialdann, so sem i odru Inni, alinn dulid margann, Pannka ofeytradann, Naunga Bølid bruggad, beyskleg vid hønum stuggad, magnlega moodgad hann.

Med Heipt og Hatri þwngu, hef eg hann baknagad, Broddum banvænnrar Twngu, biturlega

ſtaungad, ſaklauſum Svika-Bad, tilreidt, og Griſin grafid, Glötunar Fiötrum vafid; Lyſt miijn var laungum þad.

Hollds Lyſter læta ræda, loſtugur gyrntiſt eg, Otugtar Bloſsann bræda, breidum a Glæpa-Veg, elſkade ofur mieg, O Rottins a Degi ſtraunga, Oibliijſſu Kvala faunga, mier eru Giølld makleg.

Ad viiſſu veit eg þetta, velforþient Launinn miijn, Helviijtis Hver i detta, hørduſtu ltjda Piijn; Eñ, O Gud! Giædſkann þijn, Aſtæi Sarra Floodid, ſem ad Jeſus miñ Broodir, borgar med Saudi ſijn.

Eg kann þvi ecki neyta, O Gud eg Fadir miñ, ad eg nam illa breita, argaſti Prællinn þinn, jafnañ i ſierhvert Sinn, forþient er fyrir

laungu, frá þier af Reidi Slaungu, varpist til Vijtis inn.

Hefdi Guds Grimdar-Elldur, geysa viliad um̃ mig, ad Sathan yrdi eg selldur, Søk var til nægan̄lig, Gløtunar gieck eg Stig, O! ney, Gud Nádar-giarni, Neydstøddu sijnu Barni, gaf Vijtinn gledilig.

Lijt nu enn liwsi HErra, Lijknar-Auga til mijn, Synda virdst Saur af þerra, so haf mig upp til þijn, mier Nádar-Mola sijn; Lát Hiartad Huggun fanga, Hrelling þvi lijd eg stranga, af sárri Sálar-Pijn.

Pitt ecki Pol-Gled villdi, þa eg i Glæpum svaf, ad strax ørendur skylldi, i Daudans kastast Haf, ÓRottinn þijn Giædskan gaf, eñ þa Ydrunar-Tijma, ei munt nu frá

frau þier rijma, mig sem lęt Løstunn af.

Fyrst mier nu Synda svijda, Sarinn og Hiartans Far, afla med ærnum Kvijda, Augna framreida Tar, Von mijn su stodug star, Astvinur Andar besti, afplani Vondsku og Lesti, miñ JEsus Milldi-har.

O þu minn allrakiærsti, astrijki Fadirinn, Skapari Heimsins hærsti, hafandi Misverkinn, samt veit eg vijst og finn, i Reidi ut þañ ei rekur, þo reikniſt Dauda sekur, er Brest vill bæta sinn.

Þitt Loford þijdt eg rooma, þijnum Eyd innsiglad, ur hørdum Daudans Drooma, og døprum Kvala-Stad, hefia vilier med hrad, þa alla þijn til snwa, þig a fastlega trwa, vid Heit-Ord helld mier bad.

Hvar til þinn Hiarta kiæri, i Heim kom Sonurinn? Hvert ei, ad a sier bæri, Jlverka Giolldin stin, sockt i Siarfar-Diwp inn, og þeim mvallt lijknadi, med Ydran hans leitadi, Trwgoodur sierhvert Sinn.

Vongoodur skal þvi vera, vesla i Triw ad mier, JEsum, og Borgun bera, Blood hanns Hæ-Stool fyrer, þa DRottinn dæma fer, eflaust fra Diøfli, Dauda, Dijblissu, Kvølum Nauda, Frelsi og Frid þad lier.

Gief, DRottinn, ega alldreigi, Æfinnar minnar Skeid, gœlaus fram ganga meige, a galdri Synda Breid, mijna vel Gøtu greid, veit mier stødugum standa, strijda moot Holldi og Fianda, loks i Himna Dijrd leid.

6. Psalmur.

Um̃ Ungdooms Syndaña Vidurkienningog Afbeidslu.

Ton, Náatturañ oll og Edli Mañs.

VIlie til Baka venda eg, vandlega ihugandi, mijn Ungdooms Brotinn bernskuleg, Blindleikans fromd i Standi, titrandi slaa, mitt Briooſt ſig maa, marga Hrecki forliioota, Beſtiu-Sid, ſamlijka vid, ſinandi þar fraũſliioota.

Strax ſem Lioos Heimſins lijta vann, leindiſt ei Adams Arfur Hiartans i læſtum huliñ Rann, hreifa ſier nam Oþarfur, Tilhneigingar, ſyndſamlegar, Sædi verſt Odygdanna, er Gud ſo þratt, hverlega hatt, þo i Ordinu bannar.

FADir-VOr mijna fyrr eñ eg, frijlega læra nadi, Laſta Piood-
Braut

Brautar þeckti Veg, þad vard mier strax ad Rædi, hvad vondt sem sæ, og heyrdi æ, Hiegooma-Sladur, Syda, Bryxl, Lijge, Hæd, þess gat vel gæd, til Goods alls hafdi Leida.

Enn þa med Verti vitkadist, ad Verolld Auga rendi, Forsmeck æ Synda fieck eg Lyst, sliootlega Hiartad vendi, æ Lasta-Veg, þvi Lund O-treg, leiddist af Illsku-Dædum, mijns Hollds og Blods, Hærstum til Moods, hlijda Diofulsins Rædum.

I Ungdoom mijnum minnast æ, minn Skapara sijst gædi, Verralldar Glisid glanslegt þa, gyrnast ur Mæta nædi, Vellyst, Fremd, Aud, mijn Vitskann traud, vondur þvi Diofull bleckti, Agn-Bitana, hüs banvæna, og Bragda-Net ei þeck-

ti.

Nærstum alldrei eg þeinkti a þad, þarssamlegt kunni vera, enn hvad skadvænlegt var i Stad, vil-iugur riedi giøra, Glaum, Keskni, Synd, mijn Gloopskann blind, Gledi aktadi rietta, hvar Vegur sa, villdi heim nä, vann sijst i Hug mier detta.

Heimskunni minni hulid var, hvørt mundi nockud skada, vodalegum i Vellystar, Vatna-Straumum sig bada, i Hug mier vijst, hvarsladi sijst, hørd DRottins Re-idinn strannga, og Elldur sä, ei de-ya mä, um̃ Eilijfd feikna lannga.

Ollu þessu i Vedur og Vind, vatt eg a Heimsku-Arum, Illgyr-nis liet ad liootri Synd, lijtt sin̄i Enda sarum, flasandi ried, mitt fram̄sivst Gied, flecka sitt æ wr

Manta, med mørgum Blett, Brwdkaups-Fat riett, biturt hvad nu man granta.

Med Yfirvegan eg þa ser, allt þetta grant hugleida, hver Blood-Dropi siñ i mier er, utsprijnga vill og freyda, af þvi hier man, fullskilid fan, falla hve muni Doomur, utann i Nad, Illskunnar Grand afplani Herrans Roomur.

DRottins ad Footum fell eg þvi, flatur, audmiwkt bidiandi, Ungdooms Afbrotinn mørg sem Mij, mijn hylie forlatandi, so Brædinn hañs, bitur til Sanns, burtu mier ecki fleigi, i Daudans Kran, og Kvala-Pran, a køldum Hefndar-Degi.

Og þo Fullordins Alldur miñ, Illsku-Mergd hafi safnad, i Reiknings-Bok Guds ritada inn, Ran-

dum hvers nædi hafna, Christs
dijra Blood, siv Borgun good,
best kann þad allt wtslietta, vel græda Sar og Svida-Far, Snio-
hvijtt þvo Groomid Bletta.

Af þvi mænandi uppa þig, O!
Nadar-Lindinn sanna, andvarp-
ar Salinn audmiwklig, ædsti Hi-
alparinn Manna, þiñ Fodur vid,
mier fa þu Grid, moot feikna Hrij-
se og Pijnu, Reidi hanns læg, vei-
kum Sand væg, vef mig Riettlæ-
ti þijnu.

Fortøptum Son eg samlijkest,
er sooa i Æsku nædi, Arfi þeim
honum wtskiptest, aptur seint sn-
wa gædi, Svijnunum fra, Fod-
urs Gard a, Fadm nam þo sa ut-
breida, bliwgur þa ried, med græt-
id Gied, Glæpi hinn jata leida.

Allt eins Fadir himneskur hi-
er,

er, hvør sig minn Fødur kallar, Ungdooms Syndir af Myskun mier, mun fyrirgiefa allar, er fremia vañ, mijn Favitskann, frañkropinn þvi sarbæni, kveinandi þratt, hroopandi hatt, hañs upp til Nadar mæni.

Fødurlegt Hiarta Fadir sa, fullt med Aumkunar Strauma, hefur, mig ei sier hrekur fra, til Heliar Barn-Kind auma, grætiñ sem bid, mier leggia Lid, Lijknar-Dropa þreyandi: Christs Saklepsid, minn Synda Sid, sie uñ Eilijfd hyliandi.

Hier uppa vil eg vona mest, vid þad og una Nædi, ad Gud mijns Ungdooms gleymir Brest, giefmig þvi a hañs Nadir, þackandi tijdt, med Pelid blijdt, þessa Myskun, og beide, sa sem mier kv= itt,

itt, gaf Gialldid mitt, a Gøtu Sannleiks leidi.

7. Psalmur.

Eins ydrande Syndara audmiwk Bæn til Guds um̃ Naad, og Fyrirgiefning Syndanna.

Ton, Upphaf og Hertogenn, etc.

NU fyrir Nædar Stool, nidur krijp, DRottenn, þiñ, i Fridar flijeg Skiool, Fødur grætbæne miñ: Otal Syndanna Safn, sem framde liooſt og leint, fyrir þitt Fødurs Nafn, Fader, af-plæna hreint.

J Doom ef vid mig villt, vijſt gænga og reikna Synd, med Blygdan munde ſkilldt, mier aumre Skiepnu Kynd, ad leggia Ordlaus Hønd, iñ til þeſs miñ æ Muñ, Laſta

Lasta þu leyser Bønd, liikur upp Naadar Brunn.

Verdugur ecke er, ad ødlast Myskun þijn, nie til Naadar Thr-oons hier, nælgast, þvi Synder mijn, forþiena Reide Raust, rek-est eg hier i fræ, til Vijtes Vægd-arlaust, fyrst vann stor Glæpe þæ.

Himna Lioos Hoopur stoor, Hafs-Fiøllda Droparner, med Sand vid Synd ei foor, i Sam-jafn virdest mier, ef Dag Registur riett, reiknast mitt skyllde moot, af Glæpum geise þiett, gnæfde Vondskunar Root.

Samt skal ei þeinkia þad, þijd-arstur Faderiñ, heyrande hvers nu bad, hræerest ei kvitta miñ, Gl-æpeñ, þo all-opt eg, egnde til Rei-de hañ, anande Illsku-Veg, er mi-er þræbaña vañ.

Ei skal ørvilnad Gied, allt eins og Judasar, Kverk Snøru kyrkia med; Knija a Dyr Nadar, helldur, hvar Nadar-Nægd, Nadþyrst um Spillvirkium, veitest, og stærsta Vægd, vid Straffe a Mis-Verkum.

Flatur ad Footum þvi, Fodur goods kasta mier, leita Lyknar a nij, Lwdur-Grats þeita fer: Ei mun wtreka haň, Asioonu Nadar fra, mig Synda sekaň Maň, staande Briooft mitt sla.

Miň JEsus med þvi leid, mig fyrir, veitest mier, Myskunar Giøfeň greid, Guds Nadar Molarner, Christs Blood þa Krapta liær, kiær Fader medur Saň, forlætur, sliott af þvær, Fiolldann Synda og Bann.

Po styggt Gud hafe hier, Ja, hvarsu

hverſu margklwſad, Taled Jll-
giørda er, ædſt JEſu Dreyra Bad,
full Borgun ſamt ſeigeſt, ſem Gi-
alld mitt kvitta maa, hiaa Gude og
bæta beſt, Broteñ mijn ſtoor og
ſmaa.

Otvijleñ eg veit þaa, uppgiefur
Gud af Naad, Synd, ſem nu hata
og hriaa, hradt gyrneſt ſaa afmaad,
uppfyllt er Hiarta hañs, heituſtu
Myſkun med, ei gielldur, eins og
Mañs, Jllſkañ forſkullda ried.

Veit Gud eg optar ei, ate þveig-
id i Lynd, Brwdar-Fat forſiaal
Mey, fremie ſijſt gømlu Synd,
Naad þijn mier liene Lid, Leid rie-
ttre feta aa, hier medañ hlotnaſt
Bid, hverge ſo ſkeike fraa.

Gief Satans Svika Noot,
Saalar Faar bruggande, optar
miñ flæke ei Foot, ſaarlega ſvijk-
iande

lande; Ominñes eitrad hanns Ol
læt ei smackast mier, hvar med i
Daudans Dañs, draga vill mig
fra þier.

O Gud læt Anda þiñ, upplijsa
Hiarta Rañ, a Lijfs Veg vijse iñ,
vissust hanns Handleidslañ, Lijfs
Krapta lienta mier, lade hañ alla
til, æ hanga einum þier, ætijd mz
full good Skil.

Hæls lokeñ Hør-Kveik minn,
hañ Trwar giøre Bæl, eg Mijnk-
un ei þa fiñ, i DRettens Meta-
Skal, Styrkur hañs styrke mig,
strijda þolgoodañ hier, so lijte i
Liooma þig, Lijfs eilijfa Fader.

Eilijst Lof sie þier sagt, sin villd-
er mig af Nænd, draga fra Diøfla
Magt, DRotteñ, gief nu til Nænd,
ad Sæl og Hiartad hier, hræræst
medañ eg ma, Packargiørd greide

ei,

þier, Gud Dijrdar Himnum at.

Same Psalmur.

(Utlagdur af Mr. J. P. S.)

Ton, JEsu Nafne upp sta,

Fÿrir Hæstool Nædar nu, eg vil nidur flatur falla, um̄ Frid og Myskun Gud ækalla, mijn DRotten̄ miñest þu, Otal Pusund Ogna Skullder, Illgiørder sem framed hef, openberar eins sin̄ hulldar, afmæ þu, og fyrirgief.

Legge DRottenn Dom mig at, skule Synda Tal uppteiknast, til ef Misgiørdernar reiknast, Bligdan af eg blikna mæ, O min̄ Gud! eg þvi skal þeigia, þijna kissa Magtar Hønd, og þeim Tijma epter þreigia, ad af mier greider Lasta-Bønd.

Verdur ei ad vijsu er, Nædar Mola

Mola nockurn þigge, nie vid DR-ottens Foot-Skør ligge, þar so marga Misgiørd ber, hellldur þe-ßad hañ mier greide, Hefndar-Giølld og øfug Svør, Jaa, mz siñe sekañ deyde, sæart skierande Heipt-ar-Ør.

Flockur saa, aa Festing skijn, Droparner i Afgruñs Ølldum, Ogn aa Marar-Botne kølldum, færre eru eñ Misgiørd mijn, færre eñ þad furdu svarta, swlra Synda Registred, uppteiknad hvar illa skarta, Afbrot þau eg fremiaried.

Samt skal eg ei þeinkia þitt, mier sie lokad Astar Eyra, edaneiter þu ad heyra, Angurs-Kvein og Andvarp mitt, þotteg hafe þræsamlega þijnum Ordum mote breitt, og med Syndum alla vega, ofmiøg þig til Hefnda reitt.

Eg

Eg med Judas alldrei skal, Orvæntingar Veg a villast, Vijle ei til Dauda fyllast, helldr klappa a Himna Sal, þar er nooga Naad ad fiña, nær sem heñar leita kann, under Byrde Synda siña, sveittr Yfirtrodslu Mann.

Fødur blijda Fætur vid, eg þvi ligg med Ecka sarum, wtausande Hrygdar Tarum, liwsañ DRottens Lyknar bid, mier vesølum mun ei varpa Millden hañs i burt fra sier, af þvi Sorgar Eggeñ skarpa, Ondu mijna bañeñ skier.

Mijna ad vijsu Myskun hañs, Nadar Molum Saalu sedur, sundur kramed Hiarta gledur, fyrir Pijnu Frelsarans; JEsu Blood þvi orkar ædsta, ad mijns HErra Giædsku Pel, Afbrot mijn og Illgiørd stærsta, a burt þvær og kvit-

ttar vel.

Hvad eg giort hef Gude a mot, hoott ad være miklu meira, mun þo Kraptur JEsu Dreyra, a þvi viña øllu Boot, þetta Nadar Gi-alldeð gooda, gietur borgad mijna Sekt, hier! O Fader þad skal bi-oda, þa mier Syndeñ ognar frekt.

Eg þvi veit i traustre Trw, ad eg mune fulla siña, Fyrirgiefning Synda miña, hveriar lokfins ha-ta nu, af þvi Giædsku Gieded bl-ijda, Guds þad ecke lijda kañ, hñs ad dynie Heipteñ strijda, hrelldañ yfir Syndarann.

Eñ, O Gud! lat alldrei mig, Brwdkaups-Klæde framar slijka, so falle eg ei i Vondsku slijka, hvar med stigdañ hefe þig, helldur veit mier swsum feta, Ferel Lijfs sem best eg kañ, og eingu sinne orded gieta,

gieta, wt af honum lockadann.

Lijd ei Diofle optar i, Lastaña mig Gilldru giña, Gud lat mig ei soddañ finna, Andar Boda uppa ny, Flærdar Dregg hins illa Anda, ætijd gief ad sie mier leid, meir so alldrei mier til Handa, meige brugga Sælar Deyd.

O ad Guddooms Ande þinn, mitt balstyrugt Hiartad hrære, helgañ Sañleiks Veg anfære, dijrstur veit þad DRotteñ miñ, sæ mijn Verk og Vilia hneige, vel ad leggia Kapp þar a þier sem best ad þocknast meige, þar og alldrei vijke fræ.

Læt hañ tendra Trwar Skar, mier so heit i Briooste breñe, bryniud meige Sæl mijn heñe, fyrir þier stæ æn Forsmænar, send mier Styrk ad staded fææ, stodugur

þar til Lijfed hver, og um̃ sijder ødlast nae, endalausa Vist hiaa þier.

DRottne avallt Dijrd sie tiaad, mier sem veitte Myskun sanna, Millde-rijkur naade hanna, ad eg Diofuls yrde Brad; ædstur Gud i Eilijfdeñe, og himneskum Dijrdar Sal, med Lijkama Saal og Siñe, sijfelldt þig eg lofa skal. Am̃.

8. Psalmur.

Um̃ þad, hvorsu eiñ sañ-ydrande Syndare vill blijdka og hneigia þañ til Reide reitta Gud, med margfoldum til-knijandi Ordsokum, til ad fa Naad, og Syndaña Fyrergiefning.

Ton, JEsu Christe vier þøckum þier, etc.

JEsu dijrste Dijr-Grypureñ, dat væn Roo Saalar eina, Grundvollur Trwar trauste miñ, Tilfl-

ugt og Voneñ hreina, sijst hier nu sleppa fyrre fer, enn forlatnar burtu skiefur, Illskur sem framde Otal hier; eg veit þu borgad hefur, fyrir mig: Sijn þvi Naadar-Nægd, naudstøddum ei burt vijsa, alldrei þijn Giædsku fyrnest Frægd, Flock Syndara ad hijsa, þar uppæ treyster Ondenn mijn, i Liife og Deyd, eins allre Neyd.

Hier var eg harla Hiartfoolgenn, nær hieckstu æ þijnum Krosse, aumkunarlega utleikenn, wtdunde Benia-Fossen; Eflaust þess vegna minnest mijn, med þvi Bloods Gialld þitt dijra, hroopar hiæ Fodur frægstum þijn, Frelse og Naad so hijra; Þar uppæ skal sig reida riett, sem ræder Ord þitt gooda, Brot mitt verdur til Sijdu sett; so giører þu ad biooda: flijted

ydur at Fundenn miñ, far skulud
þar, Synder kvittar.

Þinn bitre Daude þvi orkar,
þar uppa mar sig reida allrakvit-
tast Illgiorðernar, ydrande sem
þig beida, ef sulum kasta Synda
Sid, sijdann a þijnar Nader, iñ-
flija fyrir wtann Bid, eins og
Ræningenn þiarde, i Kvala Na-
ud þa hieck þier hiar, Hardungar
Tried a stelgdur, Hroope hanns
gafstu gladlegt Jar, Goddum þott
værer negldur: Sañlega i Dag
med sialfum mier, Sæld skal þier
vijsi Paradijs.

Feigenn vil eg nu fylgiamed,
a Fund þinn, JEsu mæte, frekt
þo ad hafe forbroted, far hiar þier
ytsta Sæte, enn af þvi fulla fieckst
mier Boot, saradum Synda
Prœle, efast skal þar uñ ecke Hoot,
ad

ad ødlast mune Hæle, fyrst þu rijkur reinest af Naad, rauglatum Søkupp giefur: Þitt Guddooms fulla Giædsku Raad, wr Gilldru Synda upp hefur, Obrygdanlega aumann mig, eins sierhvern þañ, þess leita kann.

Lat þier til Hiarta Lausnarenn, liooft ganga, þijnu Bloode, endurleyster mig Prælenn þinn, þijns Fodurs svipt af Moode, lat Gras-Gards Sveita blessad Bad þa barst hauns Neide stranga, sa mig vid hann so forlijkad, fyrrest eg Hegning lauga, lat þa dijrustu Lijssins Lind, lauga burt Synda Groomed, lat þa krøptugu Kvala Mynd, kvitta mig fyrir Doome, lat allt hvad galldst og giørder þu, gagna vel mier, sijdar og hier.

Eg veit þijn diwpu Svida-Saar, so kreptugt fyrir mig ræda, ad þu fra Bræde þinne staar, þig lætur Hug-Gied mæda, gialldа ei epter Giordum mier, Glæpa Fiøtur mijn helldur, sundrar, til Heidurs sialfum þier; sijst mun eg verda felldur; Nafn mitt hefur þu HErra i, Hondurnar teiknad þijnar, Satans Arraser eingvar því, morkra framar pijna; Eñ þo hann seige a Enda Naud, ansa vil Nei, Gud bregdst mier ei.

O! Fader kiære, Fader minn, Fader still Reide þijna, minnstu a sæta Sonenn þinn, jarrt lietst hann fyrir mig pijna, minnstu nu a hanns Kvøl a Kross, kallda Fria-Dagenn lainga, miñstu hañ leid til Lyknar oss, læg þijna Bræde stranga; miñstu hanns Hrop

og

og heitu Taar, Hlijdne og Læging
stærsta, minnstu hans blessad Sij-
du-Saar, sia! Fader Giallded
hærsta, miñstu, hañ bad þa Mysk-
unar, mier og øllum, Konum Kø-
rlum.

Ad viisu Fader Astar kiær, ertu
Myskunsemdanna, Uppsprettu-
Brunnur Edla skiær, allra Nad-
ar Straumanna, sialfur bert um̃
þig sannar þad, Sannleikans dij-
rste Munnur, og med þvi erti all-
ann Stad, ad Giædskunne vijd-
kunnur, uppa þitt Lof-Ord eg
kiem nu, ad þijnum Velldes Tro-
ne, full vissum þad i traustre Trw,
taker mot frelstum Pioone, i Pus-
und Lidu lætur vel, Lykn þeim veit-
ast er þig ottast.

Lof-Ord þau sem þu gode Gud,
giefur i Ordum þijnum, øll sam-

ann eru innsiglud, Elsku og Naad ar sijnum Signetunum; hin sømu eg, med sannre Trw hier vijsa, og veit ad kañt ä eingann Veg, upp hiedann mier ut-hiisa, ofañ ä þetta Eydena þinn, Obrygdult Trygda Sære, framber eg Hiartans Fader minn, frida mig HErra kiære, halltu nu vel þad hietstu fyr, hoolpenn giør mig, vonande ä þig.

Nafnid þitt vere blessad best, blijde Gud Dæsemdanna, ad liest þiñ Son miñ bæta Brest, Blood-Straumum Hol-Undaña, Forþienusta og Hlijdne hanns, hefur Synda Gialld þwnga, loked fyrir mig lioost til Sañs, lofe þig sierhvør Tunga, Arfe þinner eg orden nu, Astkiæra JEsu Brooder, uñ Fridar-Braut i fastre Trw, seta kañ

kann Lijfs at Slooder, eckert man
skilia ockur ad, ei Hormung, Neyd,
Lijf edur Deyd.

I allra stærstu, O JEsu, Audmykt ad Footum þijnum, flatur vil eg mier fleigia nu; Fra Vijtes Nauda Pijnum, hefur mig leyst af hærstre Ast, med heilögustu Bloode, alldreige mier þijn Elskann brast, Endurlausnarenn gode, frijann Adgang eg funded hef, fyrir þitt Giallded dijra, til Himnanna, og utann Ef, ódlast Myskunsemd hijra, Ast-Vin Födurs so ordenn er, utvalenn þinn, einn Sam-Arfinn.

Upp mijn Harpa og Munnur med, mest Lof sie helgum Anda, ann Aflaats sunged sagt og tied, sinn mier Lijfsins lifanda, Veigenn, þann fyrre visse sijst, vijsa berlega

næde, mitt Hugskots Myrkr hatt upplijst, hann feck af Guddooms Næde, Dijr-Grip so næde heckia þann, þeigenn kostulegasta, Grædaran̄ Salna Gud og Man̄; Greideſt Pock fræbæraſta, þier Helgare ad fieckſt minn Foot, fra Myrkra-Dal, i Himna Sal. Amen.

9. Psalmur.

Um̄ þad, hverſu einn ſan̄-ydrande Syndare, i ſtodugre Trw og Trauſte til Forþienuſtuñar JEſu Chriſti, huggar ſig og hughreyſter vid þad, ad hann hafe odlaſt Guds Nad.

Ton, Hvor ſem ad reiſer hæga Bygd, etc.

GLedſtu mijn Sal, hia Gude Nad, gnægſta nu funded hefr, Hrygd er ſigrud eñ Synd afmad, ſætur DRottenn þad giefur, Illgierda verde alldrei minnſt, af þvi

Trw-lofud hønum finnst, Brwd Skarte bestu vefur.

Obrygdullt treistu uppa þad, er i Guds Sonar Dauda, allt þitt Synda Gialld utsliettad, orkar þvi Blood Christs rauda, fyrir slijkt aptur feingenner, Fødursins Naad og Hylle þier, hanns ert i Hoope Sauda.

Trw þvi, astkiæra Ond mijn good, ad Gud Mis-Giørdum þijnum, hefurkastad i Hafsins Flød, ur Huga forgleymt sijnum, eckert bregdast hanns Orded ma, nie under nockurn Tijma ga, þad mælte af Munne sijnum.

O hvad furdanleg er su Naad, ad eg ried Myskun fainga, sem verda atte Satans Brad, sijfellt um Ellijfd lainga, varpast fra DRottens Asia ut, Obærelega sina

Swt, Pijsler og Pijnu strannga.
Verdugleik alldrei packa þijn, þoott ei burt skwsa næde, i Vijtes Hver og Heliar Pijn, hædstur Gud þier i Bræde; Kraptur þess rauda Christi Bloods, kom þijnum Hag til Enda goods, O! siaı þau ædstu Giæde.

Hallt fast vid Lausnar Hellu-Stein, hanns smyr þig Salve Unda, vert trw, Synd ecke vinnur Mein, vid Enda þa Lijfs-Stunda, helldur Brudgwma blijdum med, berande Vegsemdar Diasned, til Himna hlijtur skunda.

Þoott Sorga Dimā og Myrkr med, mijnu fyrr bygge i Hiarta, innra Mannsins nu gledur Gied, Gladværdar Liosed biarta, af þerrud Tarenn Oll þvi finn, Astvin dijrasta fann eg miñ, ei þarf um

Kvol-

Kvøl meir kvarta.

Urvaleñ besta Briwdgumann, blijdañ HErra og DRotteñ, elsku- legasta Uñustañ, ur hvørs Vin- skap var dottenn, aptur fundenn eg uñ nu vef, Ormum Triwar og feinged hef, gloggvasta Glede Vo- ttinn.

O JEsu! gief eg upp hiedañ, all- drei þijn sakna meige, Nafne þij- nu sijst nota kann, Nævister mier af seiger, læt ei so Vondsku villa mig, viliande burt ad sæle þig, Heims ai Hier-veru Deige.

Ef utvallder og Engla Her, Yf- erboot fagna minne, skylldt er af Glede grææte eg hier, geingiñ ur Dyblissunne, æ Veg Sañleiks er ædur var, Andskotans Fænge og Prææll Syndar, hlaut þo Frid- Lands Heimkinne.

Pier Astkiær Fader Packernar, Pusund falldar nu seige, Himneskrar Veru Hlutdeildar, hier og þar villder eige, fære eg æ mis, þæ villast vañ, valder hiæ froomum Sess og Rann, dreignum af Daudanns Veige.

Upp upp mijn Sal! Losgiørdar Liood, lat klingia Hørpu þiñar, Pack-Offrenn ecke gleymest good, Gude þijn Heit skallt inna, eilijfa Glede unte þier, i Engla Lund hiæ siælfum sier, Paradijs sæ og finna.

10. Psalmur.

Uñ Huggun fyrir einn ydrandi Syndara, sem hefur veika Trw, og fellur i þwnga Pænka og Angurseini, Af þvi ha(n)n finnur sijna Trw, ei so styrkva, sem hañ giarnañ villdi hun væri.

Ton,

Ton, Riis upp miin Saal og bregd nu Bl.

Vantreysta Guds ei vil til Nada, veik þo ad Trwinn sie hiar mier, Hiartad skal eigi helldur rada, hvert mig vill svijkia opt (þvi ver), fyrnefnd Trw sijst þo sie full-sterk, sialfs mijns þa er hun ecki Verk.

Trwinn er Nadar Astgiof eina, af Nad DRottins mier løgd i Skaut, neitt framar hafa mig eg meina, eñ midlad af hanns Giædsku hlaut, hann vill og lijka lati eg mier, lynda Hlutskipti veitt af sier.

Auk þessa veit eg eirninn þetta, til añars ecki DRottinn sier, enn hvert mijn Trwa er sw rietta, Avartarsøm og reinist hier, Trwar-Lioos had hann tendra ried, tekur vijst sialfur Pøckum med.

Eg þacka Gudi og Fødur frijd-

um,

um, fyrir þa Trw hañ skeinkti mier, huggar mig þad i Heims Astrijdum, þa Hondinn Trwar veikust er, efalaust Trwna eikur hũ, eigid Verk sitt ei forsmaa kann.

Hiartad þvi tijdum Hrædslañ kremur, horfiñ siñst Duygur Trwar mier, Ofs sw af Muñi einatt kiemur, Auguñ þa midla Taara-Hver, æ! ad eg Trwna ødrum med, ødlast mætti og roosamt Gied!

Eñ þo eg Trwna ecki fiñi, eg skal mig hugga samt vid þad, diwpt i Hiarta hun hyliest inni, sem Hnoss vel geymt og umwrad, Ætlan sw bregdast alldrei maa, einn Trwar-Neysti dylst mier hiaa.

Nær sem ad Hiartad bliwgt sig beigir, bidur sier Trwar Aukningar, eptir Naad JEsu þolgott þreigir, þar inni Trwinn herbergiar,

hvar

hvar eiñ Neysta Menn fundid fa,
fullskiott Elldinn upptendra ma.
Otta-blandad þo opt eg fiñi, ut
kulnad nærstum Trwar-Skar,
þegar til Synda minna minnir,
mitt Hiarta, saknar Roosemdar,
fyrir Andans Ástgiøf i mier, er
þa samt Trwinn byriud hier.

Ia þo mijn Trwa enn sie eigi,
efstu Trøppuna kominn a, ellegar
samjøfn. metast megi, magnadri
þeim fullsterku hia, fyrir Nad
JEsu vona vil, Vøxturinn heñar
taki til.

Fyrst med Dags-Brwn þa burt
fra vijkur, Bijrtu Rodulls Mijrk-
ur wr Heim, a Festing ecki lienast
lijkur, Lioominn Handeigis Glan-
sa þeim, nær sem Brwdur sw Sk-
art med skijn, skiæra Sool strial-
ar Geislum sijn.

Yd

Ydrandi Madur til þa tekur, ad trwa þad i Veikleik skier, vitan di ad i Synd er sekur, saar-skielfdur JEsum aa mæner, Diørfung strax ecki Hiartans hann, hefur sinn naalgast Frelsarann.

Enn þa skodandi opt i grundar, Endurlausnarans sætu Raad, Andinn heilagur innan Stundar, ægiætann veitir Stirk og Daad, Trwar so Forsmeck fraabærann, finnur gladvær hinn sami Mann.

Til Fullkomnunar enn þo ecki, hiaa mier Trwinn komin sie, og lijta meigi marga Hrecki, mijnu i heila Dagfare, þo Trwar-Hond sem hoof nu Verk, hun sie lijkt sem aa Barni sterk.

Samt skal mig Vantraust villa eigi, i Vijlsemd falla Gud fraa þier, enn þo kveinandi klaga meigi

igi Kraptur Trwar ei finnst hiaa mier, eg vil mig reida uppaa þad, i Naad Trw veikri hyggir ad.

Siwka Barnsins þo Roomur rieni, og Raust af Ostyrk Tungunnar, Andvarp þess hygg eg allt eins þieni, ad hræra til Samaumkunar, Astrijka Fodurs Elsku Gied, Ormum þad sadma bædum med.

Himna-Fodursins Hiarta-Rætur, hræra mun og mijn Trwinn veik, ad Protum kominn ecki lætur, utslockna hennar miooa Kveik, Myskunar Eyrad opid er, þo Andvarps Kraptar rieni mier.

Astrijkur ORottinn ecki brijtur, i sundur Reyrinn brætadann, alldreigi helldur hann forslijtur, (hvad eg tijdum itreka vann), Trwar-Vanmattinn: Mundu þad, mijn kiæra Sæl i hverium Stad.

Nu

Nu vel so skal eg alldrei efa, ok-
ur-veik mijn þo Trwinn sie, til
JEsum helldur greidt mig giefa,
gnoog finnst hiaa hønum Rooseme,
hann vill mig ei sier hrekia fraa, hi-
er skal eg treysta fast uppaa.

Enn so ad Neystinn miñsti me-
igi, miñar Trwar ei undir gaa, hel-
dur upptendrast Dag fraa Deigi,
DRottinn virdist mier Styrk ad
liaa, eg vil og feiginn ydka riett, øll
Naadar Medøl þar til sett.

Gud virdstu Naad mier sialfs
sen da, so æ i Trwnni vari hier, og
Trwar loksins lijti Enda, þa lijda
Glasid Tijmans fer, stødugur gi-
ef ad standi eg, styrk mig Lijfs Fe-
ta beinann Veg.

II. Psalmur.

Um eins ydrandi Syndara Samtal vid
sialf-

siálfan sig, hvert siner Syndir verdi vissulega fyrirgiefnar edur ei.

Ton, Fadir vor sem ā Himnum ert.

AEg ad vona mijnar mier, morgu Syndir forlatnar hier? A eg ad trwa sefud sie, sanr-heita Fedursins Reide? A eg ad treysta Gialld sie greidt, gleymt Straffinu enn Nadinn veitt?

Efa þu Saal mijn ecki par, Ord Guds ei nockurn Tijd skeikar, efa Fyrirheit ecki hans: A þeim sijst nockur verdur Stans, Efa ei; soor hann Syndarann, sig næda vilia umvendtann.

Hver sem ydrast og umvendist, og hver sem trwa vill ā Christ, hver sem ad DRottins Footum fer, Fødurinn hver sem grætbæner, allir Syndarar, allt eins þu, ā Ord hanns meigum setia Trw.

Hvert

Hvert mun þetta tilheyra mier,
hladinn sem stærstu Syndum er?
Hvert mun Gud kvitta Glæpinn
minn? giefa upp Skullda-Reikn-
inginn? hvert mun eg asamt ød-
rum Nad, ødlast kunna og nijtt
Hiælprad.

Þori eg ecki ad þeinkia mig, i
þeirra Tølu, hverier sig, gledia vid
hijrust-Heit Nadar, hædstrar Gu-
ds nioota Myskunar, af þvi synd-
ugri øllum er, einginn i Vondsku
jafnast mier.

Lat þig ei særa Saala mijn,
soddann ranga Jñbirling þijn,
ad Nadiñ komi ei hier vid, og Gu-
ds Myskunar Blijdlindid, hygg
þu nu DROttins Ordum ad, er ei
þitt Synda Gialld kvittad?

Vid hveria mælir Milldiñ best,
Moñum þa bijdur leidriettest? hv-
ert

ert þa einasta annañ siñ at Villu-Stig settu Footinn? Ouey! Hier skiliast allir Menn, eins stærste og miñste Syndareñ.

Fyrir hvern Son Guds sialfur leid, jæra Pijnu og beyskann Deyd, hveria frelsti hanns fossad Blood, fra eilijfri Helvijtis Glood? eru þad ecki allir Meñ? O ju! þad sannar Ritningenn.

Fyrir hvern JEsus Fodurinn vid, framkvæmir Talsmañs Embættid? Ad hverium leitar harmþrwnginn, i Himin keppist særa inn? er þad ei tijndi Saudur jæ, hvers Salar-Heill frekt gyrnist æ.

Glæpa Mønnum fyrst Gud af Root, giera befalar Yfirboot, eflaust vill hann alltijta þa, i Rad og sijna Giædsku tiæ, Reidi-Doom hefta, ef Vondu vid, varna, ræk-

kandi

iandi Christinn Sid.

Sie fyrir alla siælfur hreinn Sonur Guds JEsus deyddur einn, i Und hanns litast ullhvijt Synd, ædur sem var Purpura Mynd, Roosar þo farfa sijni sinn, Snioo-ar ødlast hun Biartleikinn.

Og ef ad jat ei siælfur kann, vid Synda-Straffid frija Mann, fyrir oss seka Fridar Boon, frammfærir DRottins einka Son, fulltreysta mæ ad Fødurs Gied, forlætur Glæpa Stoor-Safned.

Gaumgiæf, mijn Sææl, hvad sagt nu er, Synda ei leingur Kvitt-un hier, vautreystu, þo ad Vond-skann mest, Vielinn þier hafi brugg-ad flest, vit þu ad Glæpa verstu Menn, vill Gud af Naad medta-ka enn.

Par uppæ nogleg Dæminn dijr, i Or-

i DRottins Ordum lioos og skijr,
finnur þu hversu næga Nad, Nad-
kvæmmi Guds fieck øllum tiad,
Ydrunar sem med allgood Skil,
i Tijma hañs sier sneru til.

Hversu optlega Synda Sid,
samlagast nadi fordum vid, Foclk
Guds Israel utvalinn, egndi til
Reidi DRottinn sinn, alltijd þo
hepti Herrann Mood, hardsvijrud
ef ad snerist Þiood.

Hooranir þo ad mestu med,
mørgum Afgud hefdi framed, vil-
di hun þvo sig eptir a, Ydrunar
Tara Vatns i Sa, hana med
Elsku DRottenn datt, sem dijrstu
Brwdur took i Satt.

Saala mijn þetta Sioonar Gl-
er, sijfelldt haf fyrir Augum þier,
gøldum hversu Gydinga Lijd,
Guds midt i Reidi Nadiñ blijd,

byrtist jafnann þa Synda Sid,
sinn med Ydran køñudust vid.

Enn nu hid sama øllum heim,
audsynir til hanns venda heim, i
Nad sig lætur hitta hann, hylur
Glæpanna Margfiølldann, fram-
ar þvi alldrei efa þad, allt er þitt
Synda-Gialld kvittad.

12. Psalmur.

Um sama Efni; Med sama Ton.

HUggar þad mijna hrellda Ønd,
hefr Lausnariñ Glæpa-Bønd,
adur slitid af aumum mier, iñra
Manniñ þo Hrædslann skier, af þvi
Samvitskann ofrar þvi, ei kvittist
Synda Mergd at nij.

Þad hefur DRottinn siálfur
sagt, sa sem ei vilie giefa Vagt,
Ordum sijnum efalaust hañ, utilo-
kist

kist frá Himna-Rañ; Er þa Veg ur Nand ødlist eg, ydkandi-Hollds-Verk skamarleg?

Ad vijsu HErrann vottar þad, Vondskunni þeir sier leika ad, mz Hundum drijfist Himnum frá, Hvijld Utvaldra sijst muni ná, allδrei þo meinar Milldinn best, Misverk slijk ecki uppgiefest.

Helldur vill Gud ad verdi kient, Vondskunnar Straffid riett forþient, utrekast sie frá Augsyn hanns, i Kvala-Stadinn Myrkra Ranns, Nand þo til reidu ætijd er, ydrandi þeim hañs leita fer.

Hin Bersyndugа og David dijr, Dæminn hier uppá giefa skijr, Ydran þeirra og Augna Flood, aptradi DRottins Heiptar-Mood, so þeim i Ast sem ádur fyr, opnadi fullskiott Nadar-Dyr.

Sannlega enn hid sama þier, Sala mijn, DRottinn audsyner, ydrandi ef kiemur a hanns Fund, um̄ Vægd grætbænir, hrelld i Lund, hafdu þar eingann Efa a, er noogleg Myskun DRottni hia.

Vel er þad satt: Gud vill af Naad, veita Syndugum Hialpar-Raad, ef rietta giøra Yfirboot, eptir a fordast Verkinn lioot; Eñ þad skielfir mig aumann mest, aldrei nein Betran hia mier siest.

Teikn Yfirbootar eitt þu sier, a giætt hia þeim er Hrædslan skier, Breyskleika Hollds og Synda Sid, sijfelldt uggandi beriast vid, fullsterkann hver sem finnur sig, fetar Hræsnara Villu-Stig.

Yfirbootar Asetning þinn, er best ad leggia a Proof-Steininn, med Eptirþanka og Ihugan, aug-

lijſer hvilijk Ranſakan, gott Merki ef þitt Hiartans hreint, Hws villt ad verdi liooſt og leynt.

Yfirboot ſønn þo ſyni ſig, ſamt ſkielfir þetta veikañ mig, ad framkomi hun ofrid ſeint, œ burt mier Mottinn viſſe hreint, ſegiandi: œttir ecki ſyr, med Ydran Nœdar hitta Dyr?

O ney, mijn Sœl þeink alldrei þad, þier Nœdar Dyrum ſie lokad, edur bannad þœr beria œ, Bidlundar medann Tijd mœ fœ, fyrſt Mottinn lienar Lijſſins Freſt, lijkur hann upp, þa Þorf er meſt.

Arma breidir med Elſku Hoot, allann Dag Gud Syndurum moot, auglijſandi, ad er hann ſœ, øllum Myſkunar Nœgd kann tiœ, eñ nœr Lijfs-Dagur Dauda i, dvijnar, ſo fœſt ei Nœd ur þvi.

Naadar þo Dyrnar blijdu beint, hijrgist ei þeim sem ydrast seint, uggandi er eg utskwfist, ydkandi Synda fyrri Lyst, allt eins og sama Saurnum i, Svijnid þvegid velltist aa nij.

Hæskasamlegt ad sonnu er, til sonu Glæpa venda sier, vijst mun staddur i Voda saa, valla Guds Doom umflwid faa, ef endurvitkast ecki hann, aa mis vid Lijfid fer mz Sann.

Omøgulegt er ecki samt, odlist þvilijker Naad, so framt, alvarlegana umvendast, aa Naadar Dyrnar klappa fast; þvi so opt DRottinn Synd kvittar, sem riett um Vægd hann bedinn var.

Allt þo mier skiliest aadur sagt, uggir mig DRottin giefi ei Vakt, Kvaki mijnu nær klappa aa, Kvij-
dinn

dinn giørtr mitt Brioostid slæ,
Vondskann þvi avallt sijnir sig,
Samvitskann miøg er Droolig.

Mismun þu giøra mætti þvi,
mijn Sæl, vid Gud kvittasta nij,
og ad finna med fullann Sañ, Fle-
in Synda burt og þeirra Bann;
Fyrirgiefning þo feinginn sie, fær
ei Hiartad strax Rooseme.

Heyra fieck David DRottni
hiæ, Dauda-Straffid ei skylldi
siæ, forlætna Synd a Himnum
hann, hardlegana so særa fann, iñ-
ra Manninn, so einga Roo, ødlast
kunni nie Hugarfroo.

Vona þu Glæpinn gleymdañ
þinn, þo giefist strax ei Roosemdiñ,
Trwar þa Gledinijtri nær, Næd-
ar Forsmeckinn eiñiñ fær, alldreie
muntu utskufast, ei skalltu hræd-
ast Skeytid hvast.

Ei skal nu framar efast hier, O-
brygdullt Nædinn skien er mier,
sialfur berlega sanna pad, Synd
hefur DRottinn afslettad, avällt
þvi bidia eg vil hann, i Trw mig
geymi stødugann.

13. Psalmur.

Eins ydrande Syndara Forundran yfir
Guds Oransakanlegu Naad, sem honum
veitt og giefiñ verdur; Og hiartanlegt
Packlæte fyrir þa hina sömu Naad.

Ton, Eirn HErra eg best ætti.

VItsku þo Eingla ædsta, eg kyñi
hier ad fa, og Speki Himna
hædsta, heyrdi, sem Paulus, a, Le-
yndañ Doom DRottins eigi, dyg-
di samt skynia þañ, ad Naad a Ne-
ydar Degi, nægsta mier HErann
fann.

Eg em hinn sami Saudur, sem
Hiördu

Hiordu villtiſt fra, eg em Synd-
ari ſnaudur, ſem Jliſkur Þwnga
þia, eg em hann ſem ſooadi ſijn-
um Arf Skiœtium med, eg em ſa
hætt hraſadi, halfdaudur liggia
ried.

Hverſu gat Guddoms Blijda,
Giœdſkann hugſad til mijn? Hver-
ſu gat giefid þijda, Gud Myſkun
Prœli ſijn? AE! hverſu Ogrund-
andi, er þad: Mig DRottins
Rand, i Naudar inntook Standid,
Jllſku Mergd ſieck aſmad.

Eleaſar undradi, Okiend Jom-
frwin þa, viliuga ſig vijſadi, Vat-
ni hañ dryckia a, hañs og alla Ulf-
allda! Ordſok ſu froomann Mañ,
tilknwdi Gudi giallda, goodum
Loffſtijr fagrann.

Enn þoi alla Stadi, undrunar-
legra er, þad Gud, hvern miog

moodgadi, til mijn blijdlega ſier; ei kann eg ut ad ſkijra, ædſt Drottins Hialpar Raad, mier ſem Myſkuninn dijra, midlagiørdi af Naad.

Ef Svala-Dryck undrandi, Abrahams Sendimann, Rebecku greidt giefandi, Gripa Mergd, borga vann; Æ! eg Manneſkiann auma; Æ! hvad er til hiaa mier? þad Guds mijns Giædſku Strauma, gieti eg launad hier.

Ef ad ſig Undra lætur, yfir þri Maria, ad Brooder Moſes mætur Morlendſka Kvinnu aa, Undur wr øllum Maata, eru, ad DRottinn mier, Trygdum og Teingdum jaatar, trwlofarædſtum ſier.

Ad Kongs Aſſveri ædſta, Elſku fanginn Jomfrw, ſieck, gaf Forundran ſtærſta, mz Forprijs krijn-

dijſt

dist sw ; Sia ! Eg Synda-Præll veste, og Satans Pij nu ma, laus vid Hels Hleckia-Feste, hradt til Dijrdar Kongs ga.

Hañs nefnast Drottning dijra, i Dijrdar leidd Rijked, fæ eg og Skrwdann skijra,, Skara himneskum med, Leynda þa dijru Dooma, Drottins hver skynia kann, ad mig til ædsta Sooma, upphafdi fordæmdann?

Eingiñ wtmælad giet?, ellegar skilia ma, allra sijst sett i Let?, sæt-ustu Myskun þa ! Kongur Himna Dijrd-krijndi, kominn i Synda-Dal, af sijnum Thron oss syndi, Synda kvittandi Tal.

Johannes giorir greina : Gud Ast mikladi sijn, sendandi Soniñ eina, fra Sathans Walldi og Pijn, oss frelsa og aptur færa, i

sitt Nædar-Rijkid, O! þa Furdu
fræbæra, Fagnadar-Hlutskiptid.

Frelsarans þo ad frijda, Frid-
þæging Pijna med, auglysti Ast
Guds þijda, og elskurijkast Gied,
sw gnæfir Giædskann stærsta, Gl-
æpanna Mergd æ nij, forlætur
Hætign hærsta, hvad kann Sam-
lijkiast þvi?

Hvad æn slijks ætti ad gagna,
ædst JEsu Dreyra Bad? Hvad
æn slijks mætti hagna, hañ Fi-
andmenn nidurtrad? Hvad æn
slijks henta kuñi, Heiti Guds Ba-
rna mier? Hvad æn slijks, Astar-
Brunni, ur smacka Vatnid hier.

Nema vier Nædar niootum,
nijrrar DRottni i hia, er daglega
Bod hañs briootum, Barnæsku
vorri fra, aldeils utgiort væri, ei-
lijfañ Kvala Rann, ofs gista af-þvi
bæri

bæri, at nij styggium HErrann.

Enn O þau stooru Undur! O! Fødurs Nadar-Haf, hanns bresta Hiarta sundur, hlijtur Medaumkan af; Frelsar fra døprum Dauda, dregur wr Vijtis Hver, færir i Flockinn Sauda, Fridinn himneska lier.

Eg aumur eg man saña, eg var i Sathans Noot, eg a Gøtu Glæpanna, Gløtun nær setti eg Fot, eg hefi Nadar notid, Neyd er vidskilinn eg, eg hef Guds Hylli hlotid, Heliar eg slapp af Veg.

Pøck, DRottinn, þier eg segi, þijdasta fyrir Nad; Pøck, Sælar Ovin eigi, ordinn er eg ad Brad, Pøck fyrir ædstann Anda, upplijsandi mitt Siñ, Pøck, Lijfsins Ord lisanda, Lios Truar mier gaf inn.

Hiartans Pøck! Hiartans Fa-

dir, hrærdist mysfuna mier, ; Hiartans Pock, Eyru opnadir, Andvarpi Bænar hier ; Hiartans Pock, swlum særdir, Flijkum wr Ranglætis ; Hiartans Pock, þu mier tærdir, þijdt Klædi Riettlætis.

Enn þo eg ecke kunne, þig ædstann prijsa hier, med Hiarta Hug og Munne, hvad mier þo skylldugt er, a sijdann Englum medur, eg mun þier Lofed tia, þar Himnesk Snægd mig gledur, Gud þijnum Throone hia.

Eilijfs Packlætes þijda, þar mun vijst Tilefnid, ad syrtur Fare og Kvijda, Feikn Heliar skilenn vid, af þveigenn Illsku Groome, upphafenn Lambs ad Throon, giefst mier þig, Lijssins Lioome, lijta med Dijrdar Sioon.

Veit

Veit mier Gud æ til Enda, i Trwñe fast ad stæ, so meige æ Lande lenda, Lijfs eilijfa þier hiæ; Veit ad þijn Bodord blijdu, Bid-Lundar Tijmañ frij, ræke med Pele þijdu, þæ veitest Gledeñ ny.

14. Psalmur.

Uñ Avoxtu sañrar Yfirbootar, sem einn Syndare æ ad audsyna af siñe Ydran, og uñ þañ Gudlega Asetning, sem hann skal hafa til nijrrar Hlijdne, og Lifnadarens Betrunar.

Ton, Lof sie þier Gud fyrir lideñ Dag, etc.

NU vil eg mig i Tijma til, taka fræ Verølld slijta, ecke æ heñar Apa-Spil, edur Svika-Tal lijta; Illsku og Hrecke alla kred, æ burtu þeim nu vijsa, liooft giere lijsa, uppæ þad Guds ei angrest Sied, alldrei þæ meir skal hijsa.

Veigeñ eg feta vil nu þañ, vel christnum best mæ skarta, eñ fordast lijkt sem Elld heitañ, Illskuñar Groomed svarta, Verølld og hennar Vellysting, Viel-full mig skal ei giña, sier leingur sinna, eingum so giefe Asteiting, Athasna søknm minna.

Fyrir Ydran af Megne og Matt, minn vil eg gamla deyda, Adam, so hann æ eingañ Hatt, optar Sæl kunne meida, wtbryniande mig best sem kañ, Brøgdum hañs moote strijda, Lijst Hollds ei lijda; A medañ life upp hiedañ, allañ so fyrrest Kvijda.

Hollds Tøtra Seckeñ saurugañ, med syndsamlegum Vana, hvar vid þo Anægd fyrre sañ, frañ fws i Vondsku ana, vil eg nu bæde hata og hrina, hafnande Veige breida,

breida, hvør loks kañ leida, i Satans Net og Kvala Kran, Kiørum bestu mig sneida.

Epter verande Æfe-Skeid, eg vil af Hiarta stunda, at Digdaña og Lijffins Leid, lostugur jafnann skunda; Ords Leidar Stiørnu eiñenn med, aktande heckia neña, klart ødrum kienna, ad Satan alldrei svijke Gied, sart nie mig giøre spenna.

Inngroonu Synda gømlu List, gyrnest eg hreint wt-rijma, i Hiarta sijst ad hallde Vist, henne vil moote stijma, af øllum Mætte, uppan had, aiidrei hun hiamier finne, Athvarf nie Inne, med Neted Viela margklwsad, Mein bruggande Ond minne.

Adams gamla ho Arf-teknar, Illskur, sem fyrr nam ræckia, allar

strax

ſtrax verde ei wtreknar, Otæpt mig vilie flækia, af fremſtu Kroptum Dag fra Dag, dempa ſkal þær og greuna, uppræta neña, lata ſvikulañ Holldſins Hag, til Hard-Piøkunar kienna.

J Hollde þo byriad hafe eg, Heims epter gomlum Vana, og a Laſtanna liootum Veg, leinge i Of-dyrfd ſlanad, Skeid-Platſe Satans ſkal nu fra, ſkiootlega aptur ſnwa, Glæpanna-Grwa, hafna og fordaſt meſt ſem ma; mijns Guds a Nader ſlwa.

Einſetia vil nu eirnenn mier, aldrei Guds Bodum gleyma, hũs Ord og Vilia beſt ſem ber, i Brioſte og Hiarta geima, med Aſetninge ei ſkal eg, ellegar vijsvitande, vijkia viliande, a Illgiørdanna Villu Veg, vondslega Synd frem-

iande.

iande.

Ei helldur vil med Avirding, odrum sam-christnum Brooder, ordsaka nockra Asteiting, er hann af Villu Slooder, hneixladann leide og selle fliott, i Faar nie Glæpe neina, helldur til reina, epter Formegan giøra gott, gieta hins besta og meina.

Guds Dijrd med Ydne og Astundan, ut skal sem vijdast breida, Nærunga i Verke og Vidhondlan, viliugur sijna Greida, hvørium sem Oriett af mier leid, aptur þad fullu bæta, beß giørla giæta, adstoda hann sem er i Neyd, alldrei voladann græta.

Ut af Hiarta eg einenn vil, Ovinar Mootgiørd gleyma, Hefndar alldreige hura til, nie Hatur vid hann geyma, bidiande Gud

mitt Briooſt og Sinn, bevara fyr-
er Grande; Øfundar Ande, fære
þar ſkoted aungre inn, Eytur-
Pijlu brennande.

Øfur bægbored veit eg vijſt,
Verk Yfirbootar rietta, af eigenn
Kroptum orka ſijſt, ad feta Veg til-
ſetta, þar fyrir dijrſtur DRotteñ
þig, daglega ſkal eg beida, Stig
Lijfs ä leida, med þijnum Anda
aumann mig, eins Hiartad vel
til reida.

Kom þu til Hiaalpar HErra
mier, hlaupa ſo vel ſws meige;
Kom og drag mæddañ medur þier,
mun eg þat tijnaſt eige; Kom og
leid mig vid hægre Hønd, hærſtur
kom gior ei teſia, kom, virdſt uñ-
vefia, kom þu ſo ad mijn kvitteſt
Ønd, kom voladañ upphefia.

Laat mig DRottenn ei optar ä,
Oluctu

Olucku Veigenn ganga, lattu mig þijna Lidsemd sia, lattu mig Myskun fanga, lattu mig Anda ann leida þinn, Lat mig ei Glæpe henda, lat hiaa þier lenda, lattu mig naa til Lijffins iñ, lat mig þig sia aa Enda. Aũ.

Bænar Ord freistadrar Saalar til JEsum,

(Sr. M. E. S.)

Ton, Kiær JEsu Christe, kom, etc.

Mæne eg ein mana, miñ JEsu til þijn, hørd Hrygd ad Vana, Hiartans eykur Pijn, Strijdsins Stormar hvessa, og stefna riett aa mig, virdstu Hiartad hressa, og hallda mier vid þig, Freisting stijsa fell eg i, fyrirdrijfa Sorga Sky, JEsu

JEsu hlijfe Hiálpenn nu, hvern Dag elskulig.

Eg stend i Strijde, stoor ber Saar og morg, Sál særer Kvijde, sieft nu hverge Biorg, Grenian Lioons sig græder, glitvpnar Hugurenn, ä ymsar Hlidar æder, ad med Skeitena stiñ, mig äsakar Samvitskañ, Synden blakar iñra Mañ, bidia og vaka valla kañ; vægdu JEsu minn!

Þo greidt vilie glædast, Glood Eymdañá heit, hyrde eg ei hrædast, hellst af þvi eg veit, Satan Takmark setur, siálfs þijns Magtar Hond, so mier ei miñstu gietur, Meineñ uñed vond; JEsus hægdu Hormum mijn, Hiartans lægdu iñre Pijn, þijn Giædsku Nægd og Glede Vijn, grátna hresse Ond!

Þo allt stælltest Ama, auka frekañ mier, Sál Hæle sama, sæker veik hiá þier, Under Ynde mynda, Ondu reyndar betst, Binding blindra Synda brioota og slijta mest, JEsu Dauda Miñing mier, medañ aubed Lijfsins er, allra Nauda Linun lier,

læger

læger Synd og Breſt.

Af ſyndugu Sæde, ſiaͤ er Edle mitt, Saͤr Saalar græde, ſignad Blooded þitt, uñum ut ſem floode, er þu hieckſt aͤ Trie, Þaͤnka þwngum Moode, þad ſie varnande. Sorgum bundeñ þreie eg þig, til þinna Unda hꝫlld eg mig, uñ Hrigdar Stunda hæped Stig, hiaͤ mier Raad þiin ſie.

Særd Saaleñ kallar, ſorgande til þijn, O JEſu allar, uppgief Synder mijn, fyrer Blood þitt Boni og Sveita, bid eg fiñe Stad, Hiartans Andvarp heita, i Hrigdum ut preſſad; Trwar Ormum trauſt aͤ þier, þo Taar af Hvormum falle mier, Sorgum vormum hꝫlld eg hier, Hugann dijrſer þad.

A þig alleina eg heſe ſett mitt Trauſt, Boot Mædu og Meina, mijn ert efalauſt; af þvi ad þu gledur i Eymdum Siñed tviſt, hædſtre Huggun medur ſem Hiartans gnæfer Liſt, JEſus ſvale mæddum mier, medañ ſkal eg þreia hier, i Eymdardal, eñ epter

epter ser, eiliif Dirdar Vist.

Þanga eg þraae, Þreingingunum ur, þo fyrst um Siñ saae, fergiast Rauna Skwr: JEsu hædste HErra, hugge Lijf og Gied, þu munt Taareñ þerra, þig nær sæ eg sied, i Heidre og Blooma Himnum aa, Hrigdar Drooma numeñ fraa, þar heilagt rooma Halleluja HErrans Börnum med.

Brooder JEsu bliide, eg bid af Alwd þig, i hordu Hel Striide, hugge graateñ mig, aller innre Partar, af einum lijfgest þier; Þitt heita Kiærleiks Hiarta, hwkre þa ad mier, ad nær Daudans Dimma gaar, Deising Nauda verde klaar, þitt Blood rauda hierhvert Saar; Sælann vijs þaa er. Amen.

